

LYŠKÁNORA 32

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1051 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Harant * Nepohodlný svědek * Hospoda * Strašidla na území státu Gwendarron *
* Nový starosta * Novinky liscannorské *

Motta tohoto čísla

„...To je asi jako když kroll najde kost a jde si jí
zakopat na horší časy...“
Dyni Longodon

„...Musíme sehnat štokrleta vysoký pět sáhů...“
Burbbag

„...Já nejsem žádnéj drban,
já jsem poctivej druid...“
Klabzej Myšilov

Harant

Klubrok Krouk

Už když malý byl,
měl rád ostrý hrot a břit
a matka pozor nedávala,
sekeru se mu zalíbila,
tak vzal sekeru, pilu
a vyrazil do lesů

Tam sekal křoví, kácel stromy,
ty k němu tiše rozmlouvaly,
vytáhl křesadlo,
vykřesal jiskru,
skočila do mechu,
tam zapálila třísku

Řízený požár lesu prospěje,
les tiše zahučel,
oheň tiše zapraskal,
obrovský plamen
strom jemně polaskal,
les hučel čím dál víc,
Klabzej se polekal,
březovou haluzí chtěl oheň udusit

Leč pahýl, co mu zbyl,

na to už nestačil,
z lesa on utíkal,
plakal a naříkal

Srna mu nadbíhala,
jiskru v kožichu měla,
pálí to, bolí to,
to on to způsobil

Shořelo všechno,
shořely stromy,
srnu to nebolí
a Klabzej utíká

Vyběhl z lesa,
chlapec to malý,
přeběhl louku,
přilétl do vsi
„Požár, požár“,
řval z plných plic
Viděl okov,
vody až po okraj,
chňapl po něm,
však vážil snad celý kraj
Táhl ho k ohni
píd' za pídí

Náhle byl sražen,
svalil se do prachu,
přiběhl chlap,
v ruce měl lopatu
Přibíhají další,
děti i ženštiny,
přibíhají hasit,
hasit tu pohromu

„Les nechte,
les si poradí
Zachraňte vesnici!
Zachraňte úrodu!“

Požár se hnál,
hnal se on za pánem
„To on mě vytvořil,
on mě přivola!“

Seskočil z jedle,
přeskočil na břízu
„Pane můj, však já vás doženu“
Přeskákal na konec,
konec lesa,
tam skočil dolů
Dál bude při zemi
tiše se plazit

Hasili všichni,
celičká vesnice
Vždyť jim šlo o jídlo,
o půdu, o žití
Plamen bojoval
s lidmi a vodou,
tuhle se stáhnul,
tamhle zas šlehnul
Dole v podzemí běhaly myši,
celičké divoké,
kdo to tam buší
Plamen tam prorazil,
kožich jim zapálil

Myši vybíhaly
toliko za lidmi,
plamen v kožichu
působil neplechu
Hasili všichni,
vraždili myši,
jen jeden,
ten prcek,
pobíhá všude
Kde někdo nemůže,
vždy jde k ruce
Žádná myš nemůže
překročit hranici,
která je zapsána
v té jeho palici

„Pane můj,
tak tys mě zavrhl,
zapudil, zahubil,
srazil mi kohouta
Za to se pomstím,
oheň je krutá msta“

Našli ho ležet
v doutnajícím trávě,
opodál ležely
zkroucené hrábě
Z ruky mu vypadla
doutnající hrudka,
po dlouhém zkoumání
poznali krtka

Chlapec byl odnesen,
ošetřen, ovázán,
uložen do duchen,

v samotě ponechán
Nazván byl Myšilov,
on byl ten hrdina,
co zabránil myším
vyběhnout do světa

Probral se ve tmě,
cítil byl kouřem,
všude ho pátilo,
někam byl váben
Vyrazil do lesa,
odešel ve spodkách
jenom tak naboso

Dorazil k místu,
kde padla srna,
z popela koukala
smrdutá lebka
Sebral ji do ruky,
šlapal dál,
procházel v závěži
žhnoucího popela,
procházel bosky,
bolesti nevěda

Dorazil k místu,
kde se oheň zastavil,
potok proudící
nohy mu ochladil
Před ním se tyčila
zelená stěna,
hrůzný to pocit
vstoupit zas do lesa

Z houští se vyřítíl
zuřící medvěd,
zabít ho za to,
že spálil mu zvěř
Les tiše zašuměl,
medvěd se utíšil,
stočil se do klubka,
usnul mu u nohou
Klabzej,
zvaný též Myšilov,
tiše tam stál,
z hozlí mu stékalo
žluté kap, kap

Nebýt té lebky,
puchýřů na rukou,
leží tam dodnes
prorostlý malinou
Les znovu zašuměl
a tiše zahučel,
Klabzej uléhal
s medvědem pod hvězdou

Ted' už zná pokoru,

*úctu má k lesu,
je to teď Klabzej
Myšilov z lesů*

Nepohodlný svědek

Trřaskatul Drtinoso

Byly to zlaté časy, kdy úroda byla víc než bohatá, sýpky přetékaly obilím, mlýnská kola se točila dnem i nocí. I zvířata nelenošila. Stáda koní, krav a ovcí se rozrůstala den ode dne, no prostě radost jen pohledět. Dokonce i lidé byli více šťastnější. Po celé zemi bylo vidět, jak se lidé baví a veselí v krčmách, tavernách, na nejruznějších oslavách a lidových slavnostech. "Když zbraně mlčí, žaludek nekručí" říkalo se všude. "A těch dětí, zdravých a silných, co se letos narodilo." "Jo, jo lidi už zapoměli co to je bída a hlad" vzpomínali ti starší.

I Liscannor vzkvétal, družiníci a dobrodruzi se vrátili z další úspěšné výpravy. Přijeli z dalekých krajů kde získali veliké bohatství a cenné zkušenosti. Byli šťastni, že znovu vidí své domovy a že se vrátili všichni živi a zdraví. Doma pak naložili se svým bohatstvím jak chtěli. Jedni stavěli nové domy, druzí se pak zdokonalovali ve svém umu, jak ovládat meč, luk či kouzla. No a ti ostatní, ti utráceli peníze v knajpách a hampejzech. Dokonce dva z družiníků, chrabrý Eodel a sličná Wulpin, se rozhodli, že budou žít své životy po spolu vedle sebe , dokud je smrt nerozdělí. Možná že to mysleli dobře, ale jak se později ukázalo, nebyl to zrovna ten nejlepší nápad.

"Já, já, já" ozvalo se ze spodní místnosti nevelkého domu. "Drž hubu ty blbej vosle" řekla žena s tmavou pletí a zčuchanými vlasy. "Tak hele, ty mu nebudeš nadávat, je to můj vosel!" ozval se odněkud zhora trpasličí hlas. "Tak ať zavře hubu, nebo se ten tvůj harant vzbudí a začne zase řvát" odvětila ta žena. Bylo slyšet těžké kroky scházející dolů po schodech. "Zivrilová ty si snad úplně blbá, ten vosel cítí, tak na něj neřvi" Osel ustájený uprostřed obytné místnosti přestal najednou hýkat a zlomyslně loupnul okem na ženu. "No vidíš, ty slepice" obořil se na ženu. "Vy ste stejně na mě domluvený" začala se ta žena znovu zlobit. " A tak víte co teďka udělám, puđu do hospody." s těmito slovy práskla dveřmi tak, že se nádobí na policice rofňčelo. Naštvaná a rozlobená si to hasí směrem k Liscannorské hospodě. Trpaslík ,pořád ještě civící na dveře, si povzddechne " Ach jo."

Otevřela dveře a ovanula jí známá směsice pachů piva, kouře, zvratků a nemytých těl. V hospodě bylo nacpáno až k prasknutí. Hostinský Jeremiáš se s pozoruhodnou obratností a grácií proplétal mezi hosty. " Jé, nazdar Wulpin" vykřikl od jednoho stolu

podnapilý hobit. " Bud' zdrav Detore" odvětila. "Pojd' si k nám sednout tady je ještě volná židle." "Dík " řekla a zasedla mezi hobita a jeho kumpány.

O hodinu později vtrhl do hospody neznámý muž v černé drátěné košili, ploché helmě s hledím a s širokým mečem připnutým k opasku. " Brej večír" zvolal na celou hospodu. "Hostinskěj, naley mi máz kvasu ,jedu z Malikornu noc a den bez vodpočinku. V hubě mám jak v Armidenu a zadek taky volá o pomoc." povídá ten neznámý. "Hned to bude vašnosto" odpovídá hostinský Jeremiáš. " Jsem jízdní posel vrchního Malikorského soudce a hledám v těchto krajích Numskou družinu." povídá dál příchozí a svažuje si hrdlo kvasem, který mu podal Jeremiáš. Ze zadního stolu se zvedne Krochta moskyt - Liscannorský starosta a čaroděj. "Už nemusíš jezdit daleko, Numská družina sídlí zde" "Pověz, proč tě kroky osudu zavedly k nám ? Čeho si žádáš ?" Zaválil otázkami příchozího. "Jak už jsem říkal sem posel a mam pro vás práci která hodí nějaké ten zlaták." Náhle se krčmou rozhostilo hrobové ticho. "No tak mluv na co ještě čekáš" Vykřikl Arkuss do ticha a ostatní se přidali "kde to je ?", "Říkal už za kolik ?", "Mluv člověče!" Překřikovali se navzájem. "Hou hou ,ne tak zhurta ještě mi vilijete žejdlík" bránil se příchozí. " Já vám mám jenom vyřídit, abyste se dostavili do Malikorského hlavního města Isselu a tam se voptali nejvyššího soudce naší justice ctihodného pana Caledona vo co jako de" "páč je to hrozně tajný" "já sám vím jenom, že de vo nějakej mord co prej spáchal jeden šlechtic vod nás. Márius, Márius zvanej Kňour tak mu prej říkaj." rozpovídal se koňák. Již značně podnapilí Arkus, který se zájmem poslouchal, náhle povstal a vykřikl " Statečný Arkus se nezaletne ničeho, škyt, pojedu třebas i na vokraj světa jen když mi z toho kápne pár žlutášků." "Jasně" přidal se Harez, barbar co přitáhl do Liscannoru odněkud z východních plání a který se hned bezhlavě hrne do všeho, co mu osud nachystá. "Zejtra jedem vid' Arkusi" "Jesňačka a všem rozbijem huby" rozhnil se Arkus." Kdo chce s náma jít ,tak ať zejtra po rozbřesku čeká před hospodou". mluvil stále Harez. "Tak to se musí zapít" "Hej, hostinskěj dones tu svoji frndžalici co ji páliš ve sklepe že švábů." zvolal znovu Arkus.

Luna, zrcadlící se v potůčku, došla na polovic své dlouhé pouti a byla svědkem jak se potájející postavy rozcházely do svých domovů.

První paprsky vycházejícího slunce probleskovaly mezi sromy na obzoru, a jako bájný bojovníci ve zlaté zbroji s ohnivými kopí trhaly ustupující mlhu na kusy. V raním oparu se začali před hospodou trousit první dobrodruzi. Sedlali koňe, kterým šla od huby pára a čekali na opozdivší se druhy. Sešlo se jich celkem devět, devět hrdinů jako za starých časů.

Jako první přišel Harez, barbari to válečník. Jeho černé husté vlasy vlály ve větru. "Zdráv bud' Eodeli" pozdravil nového příchozího. "Ty taky " odvětil

zarmouceně trpaslík. "Co ti je " " Ale Wulpin Chce jet taky, teď šla za starou Chinskou jesti by nám nepohlídala děcko." a drbal si trpaslík ježatá vousiska barvy plamene. Nato dorazil Krochta spolu s Nervorem a Melchizedechem. Krochta ponejprv nechťel jít, ale doma ho to už nebvalo, tak si to rozmyslel. Ten vyšší po jeho pravém boku to byl Melchizedech, elfi kouzelník, který pořad stál ve stínu Krochty čaroděje. Ten menší, Nervor se jmenuje, bratr dobráka Ladota, budiž mu země lehká, se ani v nejmenším nepodobal nikomu ze své rodiny.

Odkudsi se vyloup štihlý elf, s lukem a toulcem na zádech v zelené kamizole. Jeho blankytné oči, pořad veselé a zářící z pod hrůvy dlouhých havraních vlasů, těkali po ostatních. Z hospody pak vylezli poslední dva opozdilci, mohutný a širokoplecí krol jménem Burbag a Arkus, malý hobit co věčně páchne pálenkou. Mastné vlsy měl sepnuté čelenkou a vypoulené oči zíraly na mohutné pletence svalů, které burbag protahoval v raním světle po těžké noci.

"Nazdar vožralové" přivítaly je ostatní. " Než vyjedem měli bychom zvolit vůdce" opáčil melchizedech a začal vytahovat ze svého batohu pergamen, prasečí krev v lahvičce a husí brk.

K velkému překvapení získal vůdcovství Arkus, a hned se na své vítězství napil z lahve co mu čouhala z kapsy. "No táák na cо ešte čekáme, vrěd" zakřičel novopcežený vůdce.

Pod hustými dubovými větvemi, tak na tři dolety šípu z Darlenova luku od Isselu čekala skupina hrdlořežů.

" Hej Gribble, za jak dlouho tudy ty liscannorský prasata pojedou" zvolal trpaslík zakutý v železe a jeho plešatá hlava s pramenem vlasů na temeni se leskla potem. Tázaný se otočil, z pod velkého černého širáku se na trpaslíka šklebila mrtvolně bledá tvář. V kostnatém obličejí se páskou přes oko se dala jen stěží poznat příslušnost k elfi rase. Zblýml okem loupl po trpaslíkovi s těžkou bitevní sekerou na rameni a řekl Chladným hlasem "za chvíly, Bachore."

"Hele Gribble,tadylecten kouzelnicej, co nám ho dal Márius, ať nám píchne, říkal něco jak je můžem sejmut ze zálohy." řekla žena s chraplavým hlasem. Kónická helma s koňským ohonem a šupinové brnění dodávaly ženě bojového zvevření. "Tak ať to vyklopi" mluvil pomalu Gribbl. "Ta čubka Layla chce zase dostat Gribbla do postele" pomyslel si trpaslík " "Když se mě budete držet" řekl dotazovaný kouzelník "Budete Neviditelný" a začal si spleťat své dlouhé vlasy do copu. "Brej nápad, měkřejší" počastoval ho člověk ležící na zemi s rukama pod hlavou a cumlající stéblo trávy.Kožená brigantýna s ocelovými cvoky, náholenice a helma s hřebenem dávaly znát že se jedná o zběha z Malikorské pěši. "Nefikej mi měkřejší Wisi , menuju se Saltas" rozlobil se kouzelník.

"Drž hubu Saltasi, nikdo na tebe neni zvědavěj " vykřiknul poslední člen bandy. Malý hobit v hadrech

žebračka, který měl na cestě podle plánu zastavit Numský. "Připravte se, za chvíli tu budou " zvolal Gribbl, vůdce rabiátů. Sám pak zaujal místo vedle Saltase. Široce se rozkořil a z počev na ramenou vytáhl dvě lesklé, široce zahnuté šavle. Z druhé strany se postavil trpaslík Bacher se sekerou stále na rameni. Leyla se postavila se svým kopím po boku Gribbla. Jako poslední se ze země zvedl Wis, zkusmo máchl palcátem a zaujal místo v druhé řadě. Ten hobit v šatech žebračka stál již drahnou dobu na cestě. Podivnou zubatou dýku schoval v rukávu. Saltas vykřikl zaklínadlo, vzduch se podivně zavlnil a celá skupina najednou zmizela.

A tak na místo pod mohutnými duby dorazili nic netušící Numšníci.

" Velkomožnej pane " blekotal jakýsi žebrák u cesty. "Podaruje nebohého slepého mrzáka" sápal se ten otrapa na prvního přijíždějícího. V čele jel na mohutném oří Krochta, tomu se žebračka zželelo a hodil mu pár stříbrných mincí. Žebrák je v letu zachytil. "Za vaší dobrotu pane, vám řeknu něco velmi důležitého, ale jen pro vaše uši " řekne ten žebrák záhadně" Důvěřivý krochta se na koni sehne až k žebračkoví v očekávání. "Áááááá ty sviňe " protne Krochtův výkřik ticho. Ostatní nevěřičně zírají na jilec dýky který mu čouhá z žeber.Krev mu barví košili do ruda. v tomto okamžiku se vedle překvapené družiny objeví skupina na první pohled ostřílených zabijáků. "Burbagu vem to z leva " Zareagoval první Eodel a začal organizovat obranu. "Melchizedech, za mnou jít a zrychlit ty mě" zabušel Burbag. Detor s Nervorem sejmuli ze zad své kuše. " Bachore sejmí toho trpajzlika " řval Gribbl z druhé strany." Wisi toho Barbara " " Laylo tamhleto černovokou counu" "Chcípneš zmetku " a sám nabíhal na Burbaga. Svist Darlenova šípu zazněl Krochtovi u ucha. Utíkajícímu žebračkoví se podlomily kolena.

Gribbl svými šavlemi prorazil Burbagův kryt a čerstvá krev mu potřísnila obličej. Na tváři se mu objevil šílený škleb. Eoven vykryl ránu těžkou sekerou svým topůrkem a udeřil Bachora okovaným jílcem do nechráněné hlavy. Layla vrhla své kopí proti Wulpin, ta ale uhla a řála z otočky do nechráněného boku. Wisův řemdiň roztočený nad hlavami všech se spustil jako jestřáb do Hareze, síla úderu odhodila jeho štít do trávy. Dvě šípky z kuše se zaryly Layle do prsou a do stehna. "Gribbléáá" bylo to poslední co vykřikla. Rozzuřený Bledý elf stále dorážel na Burbaga jako smečka vlků. Těžce zraněnému Burbagovi se dostalo nečekané pomoci od Melchizedecha. Krol najednou pocítil jak se jeho okolí mění, viděl jak se ten dorážející černej bastard zpomaluje. A využil této příležitosti tak,že přešel do protiútku. Druhá rána Wise zasáhla Hareze do nastavené ruky. Zaťal zuby a udušil výkřik bolesti, pak širokým úderem ze strny vyhržel Wisovy vnitřnosti. Nevěřičně zírající na svoje střeva se Wis sesypal k

zemi. Bachorovy se ještě podařilo zaseknout sekeru do Eodelovy nohy. Jenže v tu ránu mu Darlen proklál hrdlo zeleně opeřeným šípem. Trpaslík spadnul na na zem a svalil se na bok. Poslední bojující dvojice se mihala v záblescích ocele sem a tam. Burbag s výhodou magické rychlosti a Gribbl s výhodou dvou šavlí. "Jedna šavle ale nevydrží nápor obojručního meče a zlomila se. Meč se setravností zasek do ramena ozvalo se "křup" to jak praskla klíční kost. A bylo po boji.

* * *
Místnost v nejvyšším patře soudní věže byla vyplněna skříněmi, které přetékali obrovským množstvím lejster. Muž za stolem, zahrabaný do kupy rozsudků, doznání, zákonů a udání si povzdychne. "To je zase den" kroutí hlavou. "Ty dvě čarodějnice co je usvědčil na mučidlech dole ve sklepě , mu daly nejvíc práce" pomyslel si. "A teď do toho tenhle Márius co zapích prvního radního" "Blbec jeden, když chci někoho odstranit tak to dělám s rozumem" povídá si pro sebe vrchní soudce ctihodný Caledon. Ozvalo se zaťukání a do místnosti vešel jeho osobní sluha a pravi" Pane jsou tady ti Numští co maj přivést pana Valana z jezer, který pak bude svědčit proti Máriusovi." "Sem s nima, už na ně čekám" " Ale pane jejich vůdce je mímě indisponován " Cože?" "No, no je prostě vožralej a blekotá něco, že ja Arkus vůdce, a že už je tady. "Prosím tě nepouštěj ho sem, nebo mi to tady všechno pobleje" "Jo a vysvětlí jim všem, že sem maj přivést toho Valana do zejťka, protože zejtra zasedá soud." "Já mám eště spoustu práce s těma čarodějnicema, pořádek se cukaj, že prej jsou nevinný."

* * *
Družina vyjela směrem na východ od Isselu. Projížděla krajinou plnou dubových hájů a rákosím zarostlých rybníků. "Jak je to eště daleko" ptá se Nervor, kterému se jízda na koni moc nelíbí. "Kousek" řekne Krochta. "Jo a dávejte pozor nedaleko je Máriusovo panství." Dojeli až na rozcestí. Vydali se severní cestou, která vedla k Jezerům. Na jižní cestu pohlíželi s neklidem, protože vedla k horám, kde sídlí Márius. Z pod větví stromů probleskovaly paprsky slunce odrážející se od vodní hladiny. U břehu velkého jezera stál veliký dům oběhaný zdí.

* * *
"Hej ,nespi Melchizedechu a podej mi ty raky" volá přes celý stůl Harez a tvář se mu leskne mastnotou. "Mě taky "ozve se Wulpin a nahlas si řhne. Kouzelník ani nezvedne hlavu jen číše cinkne o podlahu a víno jako krev se rozleje po zemi. Eodel s plnou pusou pečených ouhořů řekne " To sam sa přežral "a vyklepává zbytky jídla z vousů. "Dobrou hostinu jsi nachystal, pane " otočí se Krochta na muže v bohatém oblečení. "I mě též těší, že vám mě skromné dary jezera tak chutnají" oplati kompliment ten muž. "Pomoóóóc, už sou tady" vtrhne jeden sloužící do

hodovně síně.
"Jsou to pochopové Kňoura, eeh, totiž Máriuse. Za chvíli už Nurnští stáli v bojovém šiku v zahradě a vyčkávali. Rozhodli se totiž chránit zídku a její branku. Už bylo poznat jednotlivé obličeje. Jejich helmy odrážely paprsky slunce a postupovali opěšalí. V čele šel mohutný , asi dvousáhový barbar v černém, kaleném brnění. Helma se zahnutými býčími rohy měla spuštěné hledí. Po jeho levici kráčelo pár žoldáků, především trpaslíci v drátěných košilých až na zem, s kulatými dřevěnými štíty přehozených přes rameno a těžkými dvousečnými sekerami, motykami a palcáty v rukou. A po jeho pravé ruce šlo několik lidí ve stejných červených přehozech, ktré měli oblečeny na pancíře. Každý nesl v ruce kopí a štít. Náhle jejich vůdce, ten obr, vykřikl "Do Útokuuu", "Toku ", "oku", "ku" vracela mu ozvěna z okolních kopců.

* * *
Zahrda byla porýta mrtvolami útočníků, pár se jich snažilo utéct, ale šipy byly rychlejší, nikdo nepřežil. Krev zbarvila trávu do ruda . Všude okolo se povalovaly useklé údy ještě svírající své zbraně, rozsekané mrtvoly ležely na puklých štítech. Nurnští, díky bohům, přežili všichni, ale byli zle posekáni.

Ten barbar si prosekal cestu až do baráku a tam šeredně posekal majitele domu než ho krochta sejmul. Teď už je v pořádku, ujala se ho ranhojička Wulpin. Služebnictvo začalo odklízet mrtvoly sežehlé blesky, rozsekané na kusy chladnými zbraněmi, někteří měli v sobě až šest šípů. "Moc se mi to tady nelíbí, asi bžchom měli jet ještě dnes" pravil poraněný Valan. "Dobře, ale pojedeme na koních a vy se budete držet uprostřed" řekl Darlen a ucpával si kusem hadru díru na boku. "Já vás zneviditelním" řekl Krochta "Tak se nám pojede líp." do dál.

* * *
Jeli zpátky do Isselu tou cestou, kterou před chvílí přijeli. Když však projížděli okolo rybníků, vyletělo z rákosí pět šípů . Ty neomylně zasáhly v předu jedoucí válečníky Burbaga a Hazeze. Burbag již notně zraněný se začal krýt za ostatními, ale v barbarovy se vzpělila jeho dívka krev. Sám vjel na koni přímo do rákosí a hnal před sebou vyděšené hobity, kteří se už nezmohli na odpor. Po chvíli vyjel ven, utřel meč do trávy a fuk " Je po nich."

Cestou se už nic nestalo, tak dorazili až do Isselu. Projeli bránou a zamířili soudní věži . Tam předaly pana Valana pod ochranné křídla soudce Caledena. Ten jim vyplatil dohodnutou sumu peněz a vyprovodil Nurnské ven. "Dneska už domů nepojedu jsem utahanej "řekne Nervor "Já taky "přidá se Wulpin "Tak tady přespíme v hostinci" přisadí si Eodel. "Znám tu jednu prima hospodu, U Nacucanýho Švába nebo Slimáka " přemýšlil nahlas Deter. "Tak na co čekáme "zahromoval Burbag. Cestou k Nacucanému Švábovy nebo slimákovy, když míjely náměstí spatřily tesaře jak stavějí nějakou konstrukci. "To bude asi šibenice co?" dovtipil se Krochta.

Hospoda

Yall Reblled z Hedu

Byl den jako vymalovaný. Jamí slunce zalávalo ospalý Liscannor svými hřejivými paprsky a hostinský Jeremiáš se nestalil ohánět. Seděl jsem U hrocha, pohodlně rozvalen na rozvrzané židli a soutěžil s hobitem Dettorem o to, kdo vypije více piva. Prohrával jsem asi o šest, sedm kousků a nevypadalo to, že bych měl nějakou, alespoň nepatrnou šanci na výhru. Zatímco já již pletl jazykem, ten prcek vypadal jako by od rána pil jenom mlíko. Opilý jsem nebyl však jenom já. Vedle u stolu mlátil korbílkem o desku Harez a neustále cpal celému osazenstvu stokrát omletou historku, jak si užil s jakousi ku... v Karwellu. "Sem si zase vsadil heee... a vyhrál ji podruhé. Che, to byla noc. To sem normálně jako, to...". "No jo, to už sme slyšeli mockrát! Já vám radši povím, kerak Pěnipírko propadl hráčský vášni a málem vodošel z holou řítí!", přerušil Hazeze Dettor a smál se až mu spadla pěna u piva. "To sme už slyšeli taky! A taky mockrát! Radši mi řekněte, bando jedna vožralá, kde je Burbag, syn Šakalův?", otázal se Jeremiáš a postavil další rundu na upatlaný stůl. "Asi zapíjí žal z toho, že už není starosta", podotkl starousedlík a sedlák Drsoul. "Já jsem ho také neviděl, už od samého rána a to je přece divné, že?", pokusil se do řeči vložit opravář střech, druh Wulpin Zivrilově, Lambard. "Ty drží klapačku, pytláku!", rozkřikl se na něj Klabzej Myšilov, který od té doby co si pořídil chov prasat, měl v hospodě vyhrazeno zvláštní místo, přezdívané samotka. Lambard zmlkl a raději se věnoval svému prvnímu pivu. "Já náhodou vim, proč tady není, má porod", důležitě oznámil ostatním hobit Kubrok. "Jó, von rodí, cha, cha, cha! To sem zvědavej co z něj vypadne!", začal ječet Dettor. "To není možný, já slyšel, že krollové se rodějí ze špíny!", řehonil se trpaslík Drtinosa. "Alé né, rodí Maja nebo Mija, no prostě ta jeho divoška", upřesnil celou věc novopečený starosta Darlen. "Malá zrůdička a ke všemu bude eště blbá po tátovi!", Dettor byl v ráži. "Ba, ba, jestli je to vopravdu jeho, což není tak úplně jistý, tak to bude ušatý, chlupatý, bude tomu strašně smrdět z huby a chytrý to bude asi jako vosel Rutgar, co ho Wulpin po Zivrilově smrti vystěhoval z baráku!", přidal se Harez a při té příležitosti se otočil na zmlklého Lambarda. "Tak co, kdy už s náma zase pustíš Wulpínu? Neboj mi ti ji v pořádku vrátíme! Jo a tu historku vo těch třista zlatkách si už slyšel?". Lambard mlčel a Harez ho tedy nechal být. Debata se opět stočila na Burbagova potomka, byla však brzy přerušena. Dveře se otevřely a dovnitř vešel kroll Burbag, bývalý starosta. "Hospodo naley! Mám syna a menuje se Bur-Bún! Je to krasavec, zejtra mu vyhrabu díru do země, aby si začal zvyškat na tvrdej krollskej život. Se mnou se táta Šak taky nemazlil...". "Taky je to vidět, tupče!", ulevil si Harez, ale bývalý starosta již nezareagoval. Otevřely se

opět dveře a v nich stál rozesmátý hobit Kryšpín Pěnipírko, zvaný též lidově Pěnipéro a polotajně též občas obecní kašpar. "Už ste to slyšeli! Burbagovi se narodil syn a menuje se Blbún. To sedí docela přesně. Otec Blb a má syna Blbúna!", hobit doslova pištěl smíchy. Ostatní se přidali. Pro samé slzy však hobit ani neviděl, že se k němu blíží novopečený otec, rozzuřený kroll Burbag. Spatřil ho na poslední chvíli. Dvousáhová hora, mdlého výrazu, zlostně zafuněla a dýchla Pěnipírkovi do tváře smrad celý život nevymyté huby. Hobit pocítil strach. Na místě se otočil a začal prchat. Kroll za ním. A za oběma pak celá hospoda. Pěnipírko byl mnohem obratnější a mrštnější nežli jeho pronásledovatel. Malé nožičky však těžko mohly dlouho unikat obrovskému Burbagovi. Několikrát Pěnipírko na poslední chvíli uskočil, načež kroll skončil obličejem v blátě, ale nakonec byl lapen obrovskou krollí pazourou. Kde se vzal, tu se vzal další hobit Kubrok a ochotně nesl krollovi kus provazu, nic nedbaje na příslušnou hobití solidaritu. "Tumáš Burbagu, kdybys ho chtěl věšet", pronesl ten patolízal. K ničemu takovému naštěstí nedošlo. Burbag popadl Pěnipírka a odnesl jej k obecnímu rybníku, nečež jím mrštil do vody. Žbluňk! Voda vystříkla a hobit, celý od žabince, se začal sápat na břeh. Kolemstojící se náramně bavili, jak na Pěnipírkův, tak i na Burbagův účet. Mokřý Kryšpín však zuří. Ne na Burbaga, ale na Klubroka. Celkem pochopitelně. "Ty přísluhovači! Abys náhodou Burbagovi nevlezl do řiti! Tumáš!", Pěnipírko se rozehnal a chtěl Klubrokovici dát jednu pořádnou do frňáku. Klubrok uhnul. Nastala rvačka. Přítomní se rozdělili na dva tábory a začali oba hobity povzbuzovat a navzájem mezi sebou uzavírat sázky na vítěze. Nikdo však nic nevyhrál, nebo oba zápasníci se ukazali jako zcela nešikovní na boj zblízka a spíše ublížili vždy sami sobě, nežli soupeři. "Hm, nic moc, já du radši chlastat! Kalíme až do rána! Dopijem a nejdem! Pořádně voslavíme toho malého Blbúna", ukončil celou záležitost Dettor a dav se hnul zpět k Hrochovi...

Strašidla na území státu Gwendarron

Sestavil Getd z Ruindoru

Naglinská oblast

Blativcův les (západně od Naglinu)

Doloženo ztracení pocestných, pravděpodobný výskyt upíra, spíše více upírů... Doloženo výskyt vlkodlaka. Mnoho svědků mluvilo o podivných zvucích ozývajících se v lese, z toho plyne pravděpodobný výskyt hejkala.

Thindorský hrad (na východ od Naglinu u vesnice Nový Bordin)

Hrad byl obydlen strašidly kolem roku 680, pravděpodobně se jedná o původní obyvatelé a členy kdysi urozeného rodu Thindorských stížené prokletím. Jemenovitě se prosylchá, že jsou to tyto: Ogylvie, Eliáš, Ildefons, Severin, Izidor, Rupert, Mechtilda a nejspíš ještě další. Doloženo levitující batole, ohnivý kůň, a větší množství duchů.

Trkany a okolí (východně od Naglinu v okolí vsi Trkany)

Doložen vodník v rybníku Brčák. Doložen duch na místním hřbitově. Pravděpodobný výskyt vlkodlaka na blatech jižně od vesnice. V lese zřejmě žije hejkal, viděny prý byla polednice. V okolí rovněž chrám bezejmeného boha, v němž prý žije tento a také sídlo čarodějky Vitaríny, prý prokleté kolem roku 924.

Panství Carentan

V celé oblasti je zvýšené množství oživlých mrtvol, kostlivců, zombií a ghoulů.

Hrad hraběte Soya (v nejzažším cípu jižního údolí)

Doložen větší počet oživlých mrtvých.

Tmarstská oblast

Tmarstský les (východně od vesnice Tmarsting)

Pravděpodobný výskyt upírů, strig či podobných bytostí. Doložena přítomnost vlkodlaka.

Nurnská oblast

Velký les (někdy také zván Sarimův, severně od vsíky Liscannor)

Kolují zvěsti, že v místě zvaném Sarimova samota straší tzv. “Skregovi přízraky”, dále pak se tu prý vyskytuje duch oběšence.

Obec Liscannor (severně od Nurnu)

Na místním hřbitově se prý za noci pohybují hroby. Doložena přítomnost oživlého stromu.

Nový starosta

Getd z Ruindoru

Tak nám nastoupil nový starosta. Na tom by nebylo nic divného, podle družinických zvyklostí probíhá volba starosty pravidelně. Dokonce se i samotným liscannorským občanům podařilo vymoci svá práva a dostalo se jim možnosti volit, ne jako dřív, kdy starosta krátce před vodbami přivedl do vesnice bandu podivných individuí a udělil jim občanství, aby si tak zajistil hlasy, ale o tom jsem psát nechtěl. Po vesnici totiž začaly kolovat spekulace, že stávající starosta Darlen Morhed je zapleten do nekalé činnosti

podsvětí. Většina čtenářů si jistě vzpomene, kde se tento hraničář k družině přidal. Ano, na nechvalně proslulém souostroví Kodgick. Myslím, že způsoby tamního podsvětí jsou všeobecně dobře známy. A není pochyb, že by si tato síla nedělala zásluku na bohatý a všeobecně rozvinutý stát Gwendaron. A jak jinak se dostat k moci, než pomocí nenápadného vzestupu nastrčených lidí po společenském žebříčku?! Vše do sebe podivuhodně zapadá. Přesto však doufám, že naše obec zůstane takovýchto starostí ušetřena, je však třeba, aby starosta zaujal k celé situaci jasné a rozhodné stanovisko a případné pochybnosti rázně zamítl.

Novinky liscannorské

Burbbag Šestý

Tyto novinky jsem získal od Burbbagovy ženy (nevím, jak se jmenuje, nevím to ostatně ani on sám). Jelikož bývalý starosta nepsal moc ani za živa, nepředpokládám, že něco napíše ještě po smrti, ač jistě ještě něco dopsat chtěl, jako chtěl ostatně napsat i mnoho dalších věcí.

Aedd z Ruindoru

Na úvod Liscannorských novinek bych se chtěl omluvi všem občanům za to, že tyto vycházejí po velmi dlouhé době. Důvod spočívá v tom, že jsem měl v poslední době mnoho starostí s dokončením zápisu do Nurnské kroniky. Jelikož se události které jsem popisoval odehrávali před dlouhou dobou a já se mohl spolehnout pouze na zápisky zesnulého Trblota Vratiglada zabralo mi psaní mnoho času. Tímto se ještě jednou omlouvám a v následujících řádcích vás napravím.

1/ Z důvodů častých hádek, které většinou přerostly ve rvačku jsem byl nucen se zbavit jedné ze svých žen. Ne nezabil a nezahrabal v Sarimově lese jak se někteří domnívají, ale za hříšné peníze jsem ji zaplatil cestu zpět do její domoviny. Spousta lidí na mě také naléhá, abych svou zbylou ženu (jmenuje se *** aby v časech příštích nedocházelo k omylům) pojmul za manželku podle zákona. Znovu zde prohlašuji. Nikdy se s *** neožením, poněvadž nevím proč bych to dělal. Ještě by mi začala mluvit do věcí (což ženy umějí naprosto dokonale) do kterých jí nic není. Neznamená to ovšem, že by se u mě měla nějak špatně. Samozřejmě pokud bude chtít tak může kdykoli svobodně odejít.

2/ Občan Klabzej Myšílov který zakoupil starý dům po Tanrisovi byl stavem svého obydli donucen, investovat do něj peníze na opravu. Nechtěl se ale vzdát jeho zchátralého stavu, na kterém si velice

zalkádá a tak práce stavebních dělníků, které si na práci najal, spočívala v tom, že se snažili všemi možnými prostředky barák podepřít a některé díry a prohnílé trámy vyměnit. Mám takový pocit že Myšílova celý tento podnik stál více peněz než by stála stavba nového domu. Celé je to způsobeno tím, že tento druidský aspirant chce mít blíže k přírodě a jejím tajemným silám. To také nedávno dokázal tím, že si za své spolubydličky pořídil dva pašíky, kteří s ním doslova jedí z jednoho talíře. Inu každému podle jeho gusta.

3/ Do naší krásné vesnice přibyl nový spoluobčan. Je jím Lambard milenec vážené družiníčky Vulpin, se kterým také čeká dítě. Tito dva se poznali ve vesnici Nová Tehala kam družiníky zavála nedávná výprava. Lambard se z družinou zapojil do boje z drakem Pyrhodelatem, a ukázal se také jako zdatný stopař a lovec. Jeho chování a schopnosti zřejmě učarovali Vulpin, která po smrti Eodela postrádala mužskou společnost. (Ne že by jich v naší družině bylo málo, ale víte jak to myslím.) To že si ale lovec přivedla do Liscannoru, se nelíbí většině družiníků. Důvod je prostý. Mají strach že Vulpin přestane vycházet na výpravy a stane se z ní žena v domácnosti starající se o dvě děti. To jsou také mé obavy. Doufám, že krev dobrodružky zvířet nad krví matky a my opět uvidíme naši hraničářku, pochodovat s družinou v šiku, vstříc konci nějaké obludy. Veliké obavy z Lambarda má talé Klabzej Myšílov. Tomu se nelíbí, že tento muž začne provozovat své povolání v okolí naší vesnice. To že by někdo lovil zvěř pro kůže nedokáže přenést přes srdce. Já na to říkám že pokud bude lovit střídme pro svou potřebu a ne za účelem obchodu nic proti tomu nenamítám.

4/Nejdůležitější událostí, která později způsobila výpravu nurnských do země Karwel, se stala zásilka přijívející na adresu Nurnské družiny. Začalo to nenápadně.

Do naší vsi po dlouhé době zavítal pošák Hlůva s oznámením, že si dobrodruzi mají vyzvednout v Nurnu jakousi zasilku. (Ještě odbočím. Tento nám všem dobře známý posel vyměnil svůj dřevěný běhostroj za jistě spolehlivější a pohodlnější malý povoz tažený oslem. Jistě to bude ku prospěchu jeho zadnice a také rychlosti doručovaných správ) Všichni byli zvědaví co to vlastně přišlo takže ještě ten den jsem já s Drtinou dojel do hlavního města ji vyzvednout. Na úřadě, který ze zaobíral zásilkami z daleka, jsme vyzvedli velkou truhlu, kterou jsme dovezli do vesnice. Jaké bylo překvapení, když nám Detor s Dynim po otevření řekli, že to co na první pohled je jakési haraburdí, je vlastně velmi precizně vyrobená bomba a kdyby jsme neměli při otvírání štěstí snad od samotných bohů, smetla by výbuchem půl vesnice. Byli jsme v šoku. Kdo a hlavně proč nás chce zabít.

Já s Dynim a Myšílovem jsme okamžitě

vyrazili do Nurnu kde se nám po krátkém pátrání podařilo najít a zadržet tři chlapíky, kteří zasilku doručili. Dva přeživší jsme také ve voze dopravili poblíž vesnice kde jsme je bodrobyli výslechu. Ti se po chvíli přiznali, že na to aby nám bednu dopravili je najal v Karwelu jakýsi Bartoloměj Dráp. To nám stačilo k tomu, že byla ihned započata výprava za tímto drzounem kterého se všichni chtěli důrazně zeptat, proč?

Nebudu zde popisovat co vše nás potkalo na cestách které následovali, to přenechám jiným. Důležité je Nurnští zjistili, že dotyčný Dráp je vlastně Bukvoj Draplák, který se v Karwelu ukrýl po Mondragonském atentátu. Důležité je, že jsme ho nakonec našli a spravedlivě pomstili dávnou smrt našich spoludružiníků. Věste všichni tedy že od nynějška mohou ti co v Mondragonu zahynuli v klidu odpočívat ve svých hrobech.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Getd Ruindorský*